

[Niels Helveg Petersen.]

parallelt forløb. Man forsøger i det nordiske samarbejde og i det europæiske samarbejde stort set at løse de samme typer af problemer, og man forsøger at gøre det på en måde, der peger henimod de samme politiske målsætninger for samarbejdet. Man kan sige, at der i det nordiske område er forudsætninger for en hurtigere integration end i noget andet område af Europa. Det er de samme kræfter, som i det nordiske område driver frem imod et stadig snævrere samarbejde, som også i det europæiske område driver på for at etablere et stadig snævrere samarbejde, og baggrunden herfor kan måske kortest udtrykkes som nationalstatens utilstrækkelighed og uegnethed som den eneste ramme omkring politiske beslutninger.

Det nordiske og det europæiske samarbejde har et parallelt forløb, og de peger imod målsætninger, der er stort set ensartede. Derfor vil det nordiske og det europæiske samarbejde i praksis kun i meget sjældne tilfælde kunne kollideres med hinanden, og derfor er der grund til optimisme over for mulighederne af en fortsat udvikling i det nordiske samarbejde. Mulighederne er til stede, men det udvikles ikke automatisk. Det kræver en politisk indsats, og jeg synes, denne diskussion er en god anledning til for folketinget at markere over for regeringen, at en stærk indsats på det nordiske område fortsat er dansk markedspolitik.

Man spørger jo sig selv efter topmødet: var det nu en stor begivenhed? Ja eller nej? Hvis man ser på indholdet i beslutningerne, så må svaret blive et nej. Der var intet i beslutningerne, som kan være overraskende. Ingen, som har læst udenrigsøkonomiministerens redegørelse af 15. marts for forhandlingsresultatet, hvor man gennemgår de problemer, som i den nærmeste fremtid vil optage fællesmarkedet, gennemgår de problemer, som vil komme til diskussion på topmødet, og hvilken retning diskussionen har, kan mene, at der er noget som helst overraskende i de beslutninger, der blev truffet på topmødet. Jeg vil i hvert fald tro, at hr. Gert Petersen vil finde det umuligt at påvise indholdsmæssige uoverensstemmelser imellem markedsministerens redegørelse dengang og så resultatet af topmødet. Det

eneste, der ikke findes i markedsministerens tale — af gode grunde — er datoerne for de enkelte trin, men tendensen, udviklingen, er ganske klart lagt frem, og jeg ser i hvert fald ikke, selv ved omhyggelig læsning, nogen modsætning imellem det, der blev sagt dengang, og de beslutninger, der er truffet. Det synes jeg er vigtigt at få sagt, fordi der ikke skal brede sig ufornuftige forestillinger om, at vi har sagt ét, og så er der sket noget andet.

Hvis man derimod tænker på topmødet og spørger, om det er en stor begivenhed i en anden forstand, så må svaret nok blive et ja. Det markerer igangsættelsen af det nye mønster, som blev skabt ved udvidelsesforhandlingerne, og der er lagt en tidsplan for gennemførelse af nogle vigtige synspunkter i det europæiske samarbejde vedrørende miljøspørgsmål, regionalpolitik, socialpolitik i bredeste forstand, industripolitik og ikke mindst økonomisk og valutarisk samarbejde. Der er kommet datoer på, arbejdet kan nu gå i gang under en mere forpligtende form.

Det spørgsmål stilles os i markedsdebatten: skal vi i Danmark arbejde for europæisk integration? Det er ikke noget ualmindeligt spørgsmål at blive stillet over for, men stillet på den måde får man et dårligt svar, for om man skal arbejde for integration eller ej, må jo afhænge af: hvad er det for en integration? Hvordan skal den gennemføres, og hvorfor skal den gennemføres? Jeg tror ikke, der er ét menneske her i salen, som vil modarbejde en integration, der forbedrer mulighederne for f.eks. miljøbeskyttelse som forbedrer mulighederne for en højnelse af livskvaliteterne, for medbestemmelse, eller hvad man nu end vil pille ud af dette katalog af emner. Ikke ét menneske vil jo modarbejde en integration, som har et fornuftigt formål, og som peger i en fremskridtsvenlig retning, og derfor tror jeg også, hr. Gert Petersen skal være mere forsigtig i sin afstandtagen fra disse integrationsbestræbelser — eller samarbejdsbestræbelser, som det jo mere korrekt skal hedde — for hr. Gert Petersen vil jo i konkrete sager komme til at stemme for en hel del af disse ting. Hr. Gert Petersen vil jo ikke modsætte sig fremskridt i samarbejdet mellem de europæiske lande, som har et fornuftigt formål, og som peger i fremskridtsvenlig retning. Derfor forstår jeg ikke helt, at man stiller dette integrationsproblem så dogma-